

ФОРМУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК НАУКИ І НОВОГО НАУКОВОГО НАПРЯМКУ

Пожуєв В.І. (м. Запоріжжя)

Анотація

В статті дається аналіз формування інформаційних технологій як науки і нового наукового напрямку, концептуалізація понятійно-категоріального апарату, мети, змісту, функцій, напрямків розвитку та удосконалення шляхів оптимізації та виходу на міжнародний рівень в умовах інтеграції України у світове співтовариство.

Ключові слова

ІНФОРМАЦІЯ, ІНФОРМАЦІЙНЕ СУСПІЛЬСТВО, ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ, ІНФОРМАЦІЙНА ЦИВІЛІЗАЦІЯ, ІНФОРМАЦІЙНА КУЛЬТУРА, БАЗОВІ ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ, ПРИКЛАДНІ ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ, ІНФОРМАЦІЙНА ІНДУСТРІЯ, ІНФОРМАЦІЙНА ПОЛІТИКА ДЕРЖАВИ, ФУНКЦІОНАЛЬНІ КРИТЕРІЇ, РЕСУРСНІ КРИТЕРІЇ

Вступ

В національній доктрині розвитку освіти в Україні стверджується, що глобалізація, зміна технологій, перехід до постіндустріального, інформаційного суспільства, утвердження пріоритетів сталого розвитку, інші властивості сучасної цивілізації зумовлюють розвиток людини як головної мети і основного важеля сучасного прогресу. В даний час відбувається становлення системи освіти, орієнтованої на входження України у світовий освітній простір, відбувається стрімкий розвиток процесу інформатизації суспільства. При цьому кардинально змінюється все інформаційне середовище суспільства, а нові автоматизовані технології пронизують майже всі сфери соціальної практики і стають невід'ємною частиною нової інформаційної культури людства. Саме тому сьогодні актуальною і важливою проблемою є формування інформаційної технології як фундаментальної науки про методи і засоби створення і високоефективної реалізації нових інформаційних технологій. Об'єктом дослідження інформаційних технологій як науки є інформаційні технології у вузькому розумінні цього терміну, тобто способи раціональної організації інформаційних процесів, що повторюються. Предметом дослідження повинні стати методи створення інформаційних технологій, а також способи їх ефективною реалізації. Для розвитку інформаційної технології в такому розумінні нам необхідно пройти весь цикл формування цього нового наукового напрямку:

- здійснити класифікацію різних видів інформаційних технологій;
- розробити критерії для їх порівняльного аналізу та оцінки їх ефективності;

– створити методи синтезу високоефективних технологій, заснованих на останніх досягненнях фундаментальної науки.

Інформаційні відносини регламентують прийняті в Україні закони: „Про інтелектуальну власність”, „Про інформацію”, „Про державну таємницю”, „Про Національну програму інформатизації”, „Про національну концепцію інформатизації”, однак ще не відпрацьований механізм дії зазначених законів, відсутній контроль за їх виконанням.

Мета статті:

– проаналізувати сутність інформаційної технології як науки і наукового напрямку;

– сформулювати понятійно-концептуальний апарат дослідження даної теми;

– визначити основні напрямки розвитку інформаційних технологій та шляхи оптимізації їх ефективності.

Обговорення проблеми

Обговорення проблеми слід розпочати з того, що Україна знаходиться на етапі формування інформаційного суспільства з вираженою роллю в його функціонуванні інформації, інформаційних структур і технологій як управлінських технологій. Концепція інформаційного суспільства виникла в 70-і р.р. 20 ст. Її відомими представниками є Д.Белл, З.Бжезінський, Д.Нейсбіт, А.Кінг, Е.Тоффлер, Б.Ланв'є, Е.Сміт, Д.Плевник та ін. У сучасній науці Заходу феномен інформаційного суспільства розглядається з двох позицій:

1) як синонім, різновид постіндустріального суспільства або один з етапів у його розвитку;

2) як якісно новий ступінь суспільного прогресу, що йде на зміну постіндустріальному суспільству.

Вищевказані підходи зв'язує воєдино те, що постійно розвиваються інформаційні технології як явище загальноцивілізаційного характеру, яким є **„інформаційна революція”** зі стійкою тенденцією до наростання її потреб і можливостей, проблем і суперечностей [1, 240]. Сучасний інформаційний потік, який не можна ні з чим порівняти і який не має аналогів за силою впливу на світове співтовариство й характеризується всепроникаючою здатністю, пов'язаний передовсім, з небувалим розвитком ринку **знакової продукції**, появою нових інформаційних технологій, удосконаленням і збільшенням кількості засобів масової комунікації. Створення глобальної інформаційно-комунікативної мережі, яка є **„становим хребтом сучасної цивілізації”** (Е. Сміт), і породила феномен інформаційного суспільства, вимагає постійних зусиль, спрямованих на подолання своєрідного **„інформаційного синдрому”**, пов'язаного з такими явищами, як небезпека виникнення **інфократії** (влада власників інформації). Тому слід акцентувати увагу на **основних тенденціях** формування інформаційної технології як науки і нового наукового напрямку

розвитку інформаційного суспільства, які зводяться до наступного: автоматизація сучасного суспільства, подолання надмірної залежності індивідуума від маси, розширення ступеня свободи особи; підвищення ролі інформації та інформатизації; вплив процесу розвитку комунікацій, зокрема електронних засобів передачі інформації, інтелектуалізація людської діяльності; розширення ступеня доступності інформації для широких верств населення, а також наявність технічних засобів, що дозволяють її отримувати.

Аналіз концептуальних документів ООН дозволяє виділити наступні ключові принципи підходу до побудови інформаційного суспільства для всіх:

- забезпечення універсального доступу до нових інформаційних і комунікативних технологій для усіх громадян, щоб надати їм можливість повною мірою користуватись перевагами інформаційного суспільства;
- надання підтримки країнам, що розвиваються, в процесі їх переходу до інформаційного суспільства, щоб відкрити їм можливість повною мірою брати в ньому участь;
- розвиток людських ресурсів, шляхом розробки та реалізації програм нарощування потенціалу, комп'ютерної грамотності; програм професійної підготовки із застосуванням інформаційних і комунікаційних технологій, в яких основна увага приділялася б створенню критичної маси кваліфікованих і досвідчених фахівців і експертів у галузі інформаційних і комунікаційних технологій;
- розробка та впровадження експериментальних проектів на базі інформаційних та комунікаційних технологій для досягнення цілей освіти для усіх; розвиток дистанційної освіти;
- розвиток і укріплення культурної та мовної розмаїтості в рамках інформаційного суспільства, шляхом створення різноманітного культурного, освітнього і наукового контексту, актуального в культурному і лінгвістичному аспектах для всіх людей, які становлять інформаційне суспільство;
- збереження освітньої, наукової та культурної спадщини, зокрема шляхом її цифровізації, забезпечення доступу до неї для усіх громадян [2, 375].

Одним із найяскравіших інноваційних виявів глобальних тенденцій суспільного розвитку є утвердження інформаційної цивілізації та відповідної їй інформаційної культури суспільства і особистості. Головною дійовою особою освіти є людина, яка володіє інформацію, комп'ютерною і лазерною технікою, біотехнологіями і генною інженерією, теле- і відеокомунікаціями тощо. Разом зі світом у фазу інформаційного суспільства вступає й Україна. І хоч рівень інформатизації у нас все ще далекий від оптимального, саме він (і перспективні завдання його розвитку) обумовлюють зміну соціальної ролі і відповідальності людей, які забезпечують виробництво,

передачу і розповсюдження інформації, виробників сучасної інформаційної техніки і технологій, вчених і працівників освіти. На думку В.П. Андрущенко, „Інформаційне суспільство змінює не лише виробництво, а весь стиль і спосіб життя людей. Його основою стають комп'ютерні технології з їх фундаментальною функцією заміщувати або посилювати розумову працю людини. Інтелектуальне виробництво поступово утверджується як провідна галузь суспільного виробництва. Інтенсивно зростає значення інформації – як стратегічного ресурсу цивілізаційного зростання, посилюється роль засобів масової комунікації, змінюється процес підготовки людини до життя, характер освіти і виховання” [3, 12].

Предметну сферу інформаційної технології як науки на початковому етапі її реформування складають наступні першочергові задачі:

1. Розробка методів класифікації інформаційних технологій різного виду і призначення по їх характерним ознакам.

2. Розробка критеріїв ефективності інформаційних технологій, методів їх порівняльної оцінки та оптимізації.

3. Визначення перспективних напрямів розвитку інформаційних технологій на найближчі роки, а також тих наукових методів, які повинні лежати в їх основі.

4. Визначення принципів побудови перспективних засобів для реалізації ефективних інформаційних технологій нового покоління.

Як відмічає К.К. Колін, “Теоретичною засадою для цієї науки повинні стати досягнення в сфері теоретичної інформатики і, перш за все, в сфері загальної теорії інформації – тієї нової фундаментальної наукової дисципліни, яка вже активно формується в останні роки” [4, 105]. Принципово важливим для розвитку інформаційної технології повинні стати результати дослідження в сфері таких наук, як когнітологія, семіотика, семантика, інформаційна психологія, які необхідні для дослідження процесів, які сприяють ефективному сприйняттю інформації людською свідомістю і підсвідомістю, а також і факторів, які сприяють їх адекватному розумінню, тому в сучасній науковій літературі такі технології все частіше називають креативними. Інформаційні технології в якості продукта і предмета праці використовують інформацію.

Інформація як предмет і продукт праці в даних технологіях має свої специфічні особливості. Інформація – це знання, отримані після відповідного оброблення даних, які розкривають зміст чисел, символів чи слів, які описують ту чи іншу подію, що відбувається в об'єктах, процесах. Організація інформаційних ресурсів відбувається через функції інформаційного забезпечення систем управління. Згідно з призначенням і характером використання уявляється доцільним виокремити два основних класи інформаційних технологій:

- базові;

Формування інформаційної технології як науки і нового наукового напрямку

- прикладні.

Базові інформаційні технології являють собою найбільш ефективні способи організації окремих фрагментів тих чи інших інформаційних процесів, пов'язаних з перетворенням, збереженням і передачею окремих видів інформації. Прикладом таких технологій можуть бути технології стиснення інформації, її кодування і декодування, розпізнання образів. Характерною ознакою базових інформаційних технологій є те, що вони не призначені для безпосередньої реалізації тих чи інших інформаційних процесів, а є лише тими базовими їх компонентами, на основі яких і проектується прикладні інформаційні технології. Саме тому базові інформаційні технології і будуть являтися головною частиною об'єкта досліджень інформаційної технології як науки. Відповідно до ст. 9 Закону України про інформацію, всі громадяни України, юридичні особи і державні органи мають право на інформацію, що передбачає можливість вільного одержання, використання, поширення та зберігання відомостей, необхідних їм для реалізації ними своїх прав, свобод і законних інтересів, здійснення завдань і функцій. Поняття „відкритість” має кілька різних значень:

1) як властивість певного класу систем, що визначає наявність процесів обміну енергією, речовиною або інформацією між системою та навколишнім середовищем (Л. фон Берталанфі);

2) відкритість у соціальному та етичному розумінні, яке передбачає доступність або прозорість явищ;

3) відкритість інформаційних систем, процесів обробки інформації комп'ютерними системами.

У цьому контексті „відкрита система”, як відмічає А.Панчук, визначається набором притаманних їй властивостей, основними з яких є:

1) мобільність (переносимість) системи між різними системними платформами (типами процесорів, операційними системами тощо);

2) інтеропераційність, тобто можливість обміну інформацією з іншими аналогічними системами;

3) розширюваність, тобто можливість додавання нових функцій без суттєвої переробки системи;

4) здатність до адаптації (гнучкість), тобто можливість поєднання системи з іншими системами. Перетворення інформації здійснюється за допомогою засобів, які спираються на певні інформаційні технології, як процедури та діяльності [5, 394-395] .

Визначення іманентної сутності прикладних інформаційних технологій зводиться до наступного:

1. Розробка методів аналізу, синтезу і оптимізації прикладних і інформаційних технологій.

2. Створення теорії проектування інформаційних технологій різного роду і практичного призначення.

3. Створення методології порівняльної кількісної оцінки різних варіантів побудови інформаційних технологій.

4. Розробка вимог до апаратно-програмних засобів автоматизації процесів реалізації інформаційних технологій.

Слід відмітити, що весь інформаційний процес розподіляється на декілька станів:

1. Аналого-цифрове перетворення мовленнєвого сигналу і введення отриманої цифрової інформації в пам'ять ЕВМ.

2. Виокремлення в складі мовленнєвої інформації окремим фонем мови і ототожнення їх з типовими „образами” цих фонем, в контексті яких базовою технологією є технології розпізнавання образів.

3. Перетворення мовленнєвої інформації в текстову форму і здійснення процедур її морфологічного і синтаксичного контролю, в контексті яких базовими технологіями є процедури морфологічного і синтаксичного контролю тексту і внесення в нього необхідної корекції [4, 107].

Нині інформація стає стратегічним національним ресурсом, одним з основних багатств будь-якої економічно-розвинутої країни, без якої неможлива успішна життєдіяльність держави й суспільства, тим більше в конкурентних сферах. Інформаційні технології та засоби отримання, нагромадження, накопичення, обробки, аналізу й використання інформації стають необхідним товаром, а також засобами виробництва інших товарів і подання послуг. Реалізація зазначених технологій, засобів і послуг є функцією інформатизації суспільства, а виробництво цих компонентів – предметом інформаційної індустрії. Інформатизація – це насамперед інтелектуалізація суспільних систем, підвищення творчих засад початку у всіх сферах діяльності. Інформатизація і на її основі інтелектуалізація промислових технологій, методів управління й автоматизації виробництва, управління економікою, політикою й обороною стають основною умовою успішного розвитку держави в ХХІ ст. [6, 84-100]. **Інформаційна політика держави** являє собою сукупність основних напрямів і способів діяльності держави для отримання, використання, поширення і збереження інформації [7, 66]. **Серед функцій інформаційної політики** можна виділити наступні:

- розробку теоретичних принципів і практичних заходів у галузі інформатизації;

- інтеграцію інформаційних ресурсів у систему політичних, економічних та інших інститутів суспільства;

- використання інформації для регулювання соціальних процесів з метою формування характеру їх змін в оптимальному і позитивному напрямі [8, 175].

Слід виокремити критерії ефективності інформаційних технологій:

Формування інформаційної технології як науки і нового наукового напрямку

1. Функціональні критерії:

- об'ємно-часові характеристики інформаційного процесу (швидкість передачі даних, об'єм пам'яті для збереження інформації);
- надійні характеристики інформаційного процесу (вірогідність правильної передачі чи перетворення інформації, рівень її захисту);
- параметри, які характеризують ступінь досягнення кінцевого результату інформаційного процесу, який реалізується за допомогою даної технології.

2. Ресурсні критерії, значення яких характеризується кількістю і якістю різного виду ресурсів, необхідних для реалізації даної інформаційної технології:

- матеріальні ресурсні;
- людські ресурсні;
- часові ресурси;
- інформаційні ресурси [4, 109].

Таким чином, інформаційні технології є основним засобом формування і використання інформаційних ресурсів, а ресурсні критерії ефективності дозволяють порівнювати поміж собою різноманітні види технологій. Інформація є універсальним двигуном прогресу людства, глобальним і дефіцитним ресурсом розвитку сучасного суспільства, однією з основних загальнолюдських і національно-державних цінностей [9, 556]. Інформація є важливою і необхідною основою для інтенсивного розвитку економіки, а сфери діяльності, у яких використовуються сучасні інформаційні технології, стають усе більш прибутковими. Усе це приводить до необхідності розробки концепції інформаційної безпеки, метою якої є підтримка такого стану інформаційної сфери, що буде характеризуватися збалансованістю, стійкістю до внутрішніх і зовнішніх негативних впливів, здатність цієї сфери забезпечувати ефективне функціонування національної економіки і постійне економічне зростання. Забезпечення інформаційної безпеки має стати одним з пріоритетів державної інформаційної політики, до яких слід віднести:

- організацію захисту державних інформаційних ресурсів від витоку важливої політичної, економічної, науково-технічної і військової інформації;

- достатнє інформаційне забезпечення органів державної влади і місцевого самоврядування, розвитку науково-технічного потенціалу;

- гідне входження України у світовий інформаційний простір;

- своєчасне викриття загроз інформаційної безпеки і визначення їх джерел [10, 133-139].

У зв'язку з цим слід виокремити характерні риси вискоефективних технологій і перспективні напрямки їх розвитку:

1. Концентрація ресурсів у просторі.
2. Концентрація ресурсів у часі.
3. Комбіновані технології.

4. Векторна орієнтація ресурсів.

Для того, щоб створити достатню ефективну технологію, необхідно, щоб у нас мали місце засоби для концентрації ресурсів в просторі і часі, необхідних для даної технології, а також для концентрованого впливу цих ресурсів у певному напрямку.

Основні напрямки розвитку інформаційних технологій:

- створення нових методів стиснення інформації за допомогою підвищення рівня її концентрації в межах певного простору, що дозволить отримати якісно нові результати в сфері цілого ряду практичного застосування інформаційних технологій;
- високоефективними можуть бути імпульсні інформаційні технології не тільки в просторі, але і в часі;
- потужність інформаційного потоку, інтенсивність протікання інформаційних процесів у часі, що буде визначати їх ефективність;
- розробка і практичне використання методів „семантичного стиснення” інформації, щоб сформувався „інформаційний корпус”;
- удосконалення процесів проблемно-орієнтованих сегментів із великих баз даних і знань;
- розвиток семантичних концентраторів, спеціально орієнтованих на створення семантичних концентрованих сегментів знань з певної проблемної сфери.

Інформація є процесом розробки, упровадження й розвитку інформаційної інфраструктури широкомасштабного застосування новітніх інформаційних технологій, сучасних методів та засобів збирання, обробки, збереження даних з метою забезпечення достатньою інформацією з усіх видів діяльності. Головне завдання інформації полягає у створенні умов для прискореної ринкової трансформації економіки, ефективного управління суспільством, подальшого соціально-економічного, духовного, культурного та наукового розвитку країни (регіону).

Формування концепції ефективно-інформаційних технологій потребує:

1. Модернізацію системи державної статистики та створення системи моніторингу окремих галузей.
2. Забезпечення технічної сумісності різних інформаційних масивів систем, які створено в різні часи для задоволення потреб окремих галузей.
3. Створення стратегічного базису для розвитку освітньої галузі.
4. Підвищення компетентних працівників, без яких неможливе якісне інформаційне забезпечення.
5. Створення нормативно-правової бази інформаційного забезпечення, яка регламентувала б усі технологічні процедури збирання та обробки інформації.

6. Комп'ютеризація та створення єдиної інформаційної мережі, що дозволяє автоматизувати збирання статистичної звітності, упорядкувати інформаційний обмін, посилити інтеграцію різних інформаційних мереж; підвищити об'єктивність, оперативність та результативність інформаційних технологій [11, 393-399].

Таким чином, рівень розвитку технологій сьогодні характеризується не тільки розвитком економіки тієї чи іншої країни, але також і місцем її в світовій спільноті. Вже в найближчому майбутньому слід очікувати створення і розповсюдження принципово нових виробничих, соціальних та інформаційних технологій, вихід суспільства на якісно новий щабель розвитку інформаційно-технологічного напрямку подальшого розвитку цивілізації.

Як соціальне і культурне явище інформатизація охоплює поточні та перспективні проблеми – економічні, організаційні, соціальні, пов'язані з розвитком культури та освіти, діяльністю всіх ланок соціального управління та народного господарства. Як показує досвід інших країн, інформатизація сприяє забезпеченню національних інтересів; розвитку наукомістких виробництв та високих технологій, підвищенню продуктивності праці, вдосконаленню управління економікою, соціально-економічних відносин, збагаченню духовного життя та подальшої демократизації суспільства. Інформатизацією умовно поділяють на такі види, пов'язані з реалізацією певних завдань:

1. Інформатизація стратегічних напрямків розвитку державності, безпеки та оборони.
2. Інформатизація на рівні обласних (міських) держадміністрацій та органів місцевого самоврядування.
3. Інформатизація Збройних Сил України та інших військових формувань воєнної організації.
4. Інформатизація процесів соціально-економічного розвитку.
5. Інформатизація пріоритетних галузей економіки.
6. Інформатизація фінансової, грошової системи, фінансово-економічного контролю.
7. Інформатизація соціальної сфери.
8. Інформатизація в галузі екології та використання природних ресурсів.
9. Інформатизація освіти.
10. Інформатизація наукової діяльності.
11. Інформатизація у сфері культури.
12. Інформатизація мовної сфери.

Інформатизація, що циркулює в органах державної влади, розподіляється на такі чотири блоки:

- політичний;
- економічний;
- соціальний;

- гуманітарний.

До складу інформаційно-аналітичних систем забезпечення діяльності органів державної влади необхідно включити такі підсистеми:

Основні:

- система автоматизації діловодства та документообігу;
- система інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності;
- система підтримки прийняття рішень.

Забезпечувальні:

- система збирання та первинної обробки інформації;
- система локальної та глобальної мереженої взаємодії;
- Інтернет-портал поточного інформування та поширення інформації про діяльність органів державної влади.

Інформатизація пов'язана з певними труднощами технічного, економічного, культурного і навіть психологічного характеру. По-перше, потрібні розширення та модернізація існуючої інфраструктури, комп'ютерного парку та структурованих кабельних мереж, а на їх базі – інформаційної системи. По-друге, розробка та подальша експлуатація системи потребує великих і постійних витрат і залежить від професіоналізму та організованості колективу виконавців. По-третє, потрібно підвищити культуру користування сучасними інформаційними технологіями. По-четверте, потрібно розробити механізм перебудови роботи органів державної влади в напрямі підвищення її ефективності в умовах широкого використання інформаційних ресурсів і сучасних технологій [12, 504-505].

Висновки

1. За науковими, економічними, соціальними й політичними прогнозами, в XXI ст. індустрія інформатизації буде лідирувати, вона все глибше проникає у сфери суспільного споживання, автоматизації виробництва, науки й освіти, інтелектуалізації систем управління моніторингу природного середовища й ресурсів, забезпечення національної безпеки.

2. Важливим показником світового соціального прогресу є підвищення важливості інформації в суспільних відносинах. Останні набувають рис інформаційних відносин, що базуються на таких принципах, як: гарантованість права на інформацію; відкритість; доступність інформації й право на її облік; об'єктивність; повнота й точність; законність отримання, використання, поширення й збереження інформації, а держава має виступати регулятором інформаційних відносин, що складаються в Україні.

3. Уся наявна в суспільстві інформація являє собою інформаційні ресурси, що є невід'ємною частиною інтелектуальних ресурсів, які є найбільш важливі на сучасному етапі, так як являють собою стратегічні ресурси для суспільства, що розвиваються. До інформаційних ресурсів України входить уся інформація, що їй формування інформаційної технології як науки і нового наукового напрямку

належить, незалежно від змісту, форм, часу і місця створення. Інформаційні ресурси виступають основою для формування інформаційного простору держави.

4. Могутня конкуренція на ринку інформаційних послуг і технологій разом з низькою конкурентоспроможністю української інформаційної продукції та послуг сповільнюють і ускладнюють інтеграцію України у світове інформаційне співтовариство. Необхідно розробити механізми координації, планування і функціонування інформаційних інфраструктур, погоджених з національними інтересами, виробити стратегію і здійснювати національну політику в галузі інформації, що має розглядатися в контексті загальнодержавної політики.

5. Інформаційна політика держави здійснюється за такими напрямами:

- забезпечення доступу громадян до інформації;
- створення національних систем і мереж інформації;
- зміцнення матеріально-технічних, фінансових, організаційних, правових і наукових засад інформаційної діяльності;
- забезпечення ефективного використання інформації;
- сприяння постійному відновленню, збагаченню і збереженню національних інформаційних ресурсів;
- створення загальної системи охорони інформації;
- сприяння міжнародному співробітництву в галузі інформації і гарантування інформаційного суверенітету України.

6. Стрімкий розвиток науки, техніки, комп'ютерних технологій, суспільних відносин, який відбувається у другій половині ХХ ст., ознаменувався тим, що інформація в широкому розумінні перетворилася на найбільш дорогий і затребуваний товар. Реалізація ефективного управління будь-якою галуззю господарювання, прийняття виважених управлінських рішень у будь-якій сфері людської діяльності, у тому числі, соціальній, освітній, неможливі без використання якісної (своєчасної, систематизованої, достовірної, достатньої) інформації з різних галузей знання, статистики тощо. Наявність сучасних ефективних інформаційних технологій, рівень інформаційної безпеки, сформованість системи інформаційного забезпечення та управління інформаційними ресурсами створюють потенційну можливість швидкого економічного зростання та політичної незалежності держави.

Перспективи подальших наукових досліджень:

- ✓ формування концепції інформаційної політики держави;
- ✓ формування концепції інформаційної культури молоді;
- ✓ аналіз сучасної концепції інформаційних технологій.

Джерела

1. Політологічний енциклопедичний словник / Упорядник В.П. Горбатенко: За ред. Ю.С. Шемшученка, В.Д. Бабкіна, В.П. Горбатенка. – 2-е вид., доп. і перероб. – К.: Генеза, 2004. – 736 с.
2. Актуальні теоретико-методологічні та організаційно-практичні проблеми державного управління. Матеріали науково-практичної конференції за міжнародною участю (28 травня 2004 р., м. Київ) у 2т. / За заг. ред. В.І. Лугового, В.М. Князева. – К.: Вид-во НАДУ, 2004. – Т.2. – 416 с.
3. Андрущенко Віктор. Філософія освіти ХХІ століття: пошук пріоритетів // Філософія освіти. – 2005. - №1. – С. 5-17.
4. Колин К.К. Информационная технология как наука: концепция формирования нового научного направления // Вісник Українського відділення Міжнародної Академії наук вищої школи. – 2003. - №1(1). – С. 103-118.
5. Панчук А. Аналіз принципів відкритості інформаційних технологій стосовно електронного урядування // Актуальні теоретико-методологічні та організаційно-практичні проблеми державного управління. – С. 394-395.
6. Алексеев А.С. Информационные ресурсы и технологии начала ХХІ века // Эко. – 2000. - №6. – С. 84-100.
7. Гордієнко Г. Вхідження України у всесвітню систему інформації // Нова політика. – 1999. - №5. – С. 64-67.
8. Андреев Э.М., Миронов А.В. Социальные проблемы интеллектуальной уязвимости и информационной безопасности // Социально-гуманитарные знания. – 2000. - №4. – С. 169-179.
9. Кіреєва Ольга. Формування інформаційної політики України – шлях до інтеграції у світове співтовариство // Збірник наукових праць Національної академії державного управління при Президентові України / За заг. ред. В.І. Лугового, В.М. Князева. – К.: Вид-во НАДУ, 2003. – Вип. 2. – 608 с.
10. Чубукова О. Інформаційний вибух? ... Інформаційний голод? // Віче. 2000. - №2. – С. 133-139.
11. Лукіна Тетяна. Інформаційне забезпечення системи державного управління освітою України: сучасний стан та шляхи розвитку // Вісник НАДУ при Президентові України. – 2004. - №1. – С. 393-399.
12. Лавріненко Василь. Інформаційно-аналітичне забезпечення діяльності органів державної влади // Вісник НАДУ при Президентові України. – 2003. - №3. – С.502-507.

Стаття надійшла 23.05.05 р.